

Užrašė ELVYRA KUČINSKAITĖ
Nupiešė IEVA BABILAITĖ

BALTOSIOS LOKĖS

KNYGA

700 eiūčių

Užrašė ELYYRA KUČINSKAITĖ
Nupiešė IEVA BABILAITĖ

BALTOSIOS

LOKĖS

KNYGA

700 eišūčių

Baltoji Lokė parašė knygą

Baltoji Lokė sumanė parašyti knygą. Sėdėjo. Vaikščiojo. Gulėjo. Miegojo. Nebemiegojo. Galvojo. Nebegalvojo. Prisiminė. Pimiršo. Uodė orą. Žvelgė į tamsą. Galop pajuto, kad žodžiai ateina. Tada plačiai išskėtė letenas ir žodžius priglaudė. „O varge, kiek jų daug!“ – atsiduso. Reikia tučtuojau visus surikiuoti, kad, neduokdie, nesusiveltų į žodžių kaltūną.

Ir surikiavo. Štai taip:

Pirmoji rikiuotė: **APIE GERUS DALYKUS**

Antroji rikiuotė: **APIE NELABAI GERUS DALYKUS, VIRSTANČIUS GERESNIAIS ARBA NET GERAIS**

Trečioji rikiuotė: **APIE DALYKUS, KURIE VISAIP MAINOSI**

Paskutinė rikiuotė: **ŽODŽIAI PASIBAIGIA**

„Dabar jau galiu pradėti rašyti knygą!“ – sušuko pagauta įkvėpimo. Ir parašė knygą.

APIE GERUS DALYKUS

Baltoji Lokė pasako pati sau

Baltoji Lokė gulėjo samanose, žiūrėjo į debesis ir tyliai niūniavo ką tik sudėtą dainelę „Aš guliu samanose“.

„Štai, kaip man gera! Daug geriau nei tada, kai neguliu samanose, nežiūriu į debesis ir nedainuoju“, – pasakė pati sau ir suprato, kad taip ir yra.

Baltoji Loke pamilsta

Baltąją Lokę vieną kartą ištiko meilė. Ji tą patį sekundę pasijuto gerokai pakilusi nuo žemės. Pievų spalvos buvo tos pačios, bet daug gražesnės. Gėlių kvapai tie patys, bet daug gaivesni. Oro tiek pat, bet kvėpuoti tapo daug lengviau. Net labai purvinos balutės atrodė gana skaidrios.

„Aš turbūt pamilau“, – susivokė ji. Ir truputį išsigando iš laimės.

ŽODŽIAI PASIBAIGIA

BaLo *supranta,
kad nebeturi žodžių*

„Kam kalbėti apie tai, kas nebėra taip svarbu?“ – pamanė BaLo ir suprato, kad buvo teisi. Nes apsidairiusi pamatė, kad aplinkui ją nebebuvo nė vieno žodžio. Tik it prinokęs alyvinis obuolys zenitu tylomis taikiai ritosi saulė. Didelė, bet telpanti ir į varnos snapą, ir į BaLo leteną, ir į jos nepakartojamo draugo ežiuko akutės vyzdį.

Baltoji Lokė sumanė parašyti knygą. Sėdėjo. Vaikščiojo. Gulėjo. Miegojo. Nebemiegojo. Galvojo. Nebegalvojo. Prisiminė. Pamiršo. Uodė orą. Žvelgė į tamsą. Galop pajuto, kad žodžiai ateina. Tada plačiai išskėtė letenas ir žodžius priglaudė. „Dabar jau galiu pradėti rašyti knygą!“ – sušuko pagauta įkvėpimo. Ir parašė.

Knygos idėja autorei kilo susitikimuose su moksleiviais. Kartą paklausti, kokios knygos norėtų, vaikai atsakė: „Tokios, kurią galėtume skaityti kartu su savo tėveliais.“ Taip gimė knyga, skirta jaukiems namų, šeimos skaitymams.

Tai trumpos istorijos apie Baltąją Lokę, kupinos išminties, filosofinės gėlmės, pasakojančios apie kasdienes, paprastus dalykus. Ši knyga padės vaikams pažinti ne tik knygos veikėjos, bet ir savo jausmus.

